

ikke berøre anvendelsen af Schengen-konventionens artikel 40 mellem Danmark og de øvrige Schengen-lande.

Artikel 18 fastslår, at landene forpligter sig til på begæring fra et andet land at kunne tillade kontrollerede leverancer på deres område som led i strafferetlig efterforskning af forbrydelser, der kan medføre udlevering. Gennemførelsen af kontrollerede leverancer finder sted efter reglerne i det anmodede land. De kompetente myndigheder i dette land styrer og udfører operationerne.

Artikel 18 er – bortset fra enkelte sproglige forskelle – identisk med artikel 12 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.4) og har tilknytning til artikel 73 i Schengen-konventionen, der indebærer, at Schengen-landene træffer foranstaltninger, som gør det muligt at gennemføre kontrollerede leverancer i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer. Med artikel 12 i EU-retshjælpskonventionen og artikel 18 udvides denne forpligtelse til alle forbrydelser, som kan medføre udlevering.

I *artikel 19* om diskrete undersøgelser åbnes der mulighed for under overholdelse af national ret at lade embedsmænd arbejde under skjult eller falsk identitet under efterforskning af forbrydelser.

Bestemmelsen er i det væsentligste identisk med artikel 14 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.6).

I medfør af artikel 33, stk. 2, jf. artikel 19, agter Danmark at afgive en erklæring om, at man ikke er bundet af artikel 19 om diskrete undersøgelser. Danmark vil tage et lignende forbehold over for artikel 14 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.5).

Artikel 20 vedrører etablering af fælles efterforskningshold. Bestemmelsen indebærer, at to eller flere lande kan aftale at etablere et fælles efterforskningshold med det formål at koordinere efterforskning i sager, der vedrører grænseoverskridende kriminalitet. Bestemmelsen er fakultativ, hvorfor landene ikke er forpligtede til at etablere eller at deltage i et fælles efterforskningshold.

Det er hensigten, at et fælles efterforskningshold navnlig kan etableres, når efterforskningen i en straffesag eller et straffesagskompleks viser, at der er behov for efterforskning i flere lande. Efterforskningsholdene kan afhængig af national lovgivning og det konkrete behov bestå af polititjenestemænd, anklagere, undersøgelsesdommere samt repræsentanter for internationale organisationer.

Et efterforskningshold skal ledes af en repræsentant fra de kompetente myndigheder i det land, hvor holdet er etableret, og holdet skal følge national lovgivning i

dette land. Efterforskningsholdet har ikke selvstændigt udøvende beføjelser, men de udpegede medlemmer af efterforskningsholdet, herunder de udenlandske medlemmer, har som udgangspunkt ret til at være til stede i forbindelse med efterforskningen.

Bestemmelsen svarer til artikel 13 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.5).

Artikel 21 og *artikel 22* omhandler henholdsvis strafferetligt og civilretligt ansvar for embedsmænd, der deltager i efterforskning på et andet lands område i henhold til artikel 17 (om grænseoverskridende observation), artikel 18 (om kontrollerede leverancer), artikel 19 (om diskrete undersøgelser) og artikel 20 (om fælles efterforskningshold). Da Danmark som nævnt agter at tage forbehold over for artikel 17 og 19, vil artikel 21 og 22 alene have betydning i forhold til artikel 18 og 20.

Artikel 21 og 22 er i det væsentlige identiske med artikel 15 og 16 i EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.2.7 og 3.2.8).

Efter *artikel 23* skal de involverede lande i de tilfælde, hvor der er behov for afhøring eller lignende af et vidne, der er truet, i overensstemmelse med national ret søge at opnå enighed om at iværksætte passende foranstaltninger til beskyttelse af vidnet.

Efter *artikel 24* kan det anmodede land i overensstemmelse med national ret tage foreløbige foranstaltninger med henblik på at sikre beviser eller at beskytte retlige interesser.

Ifølge *artikel 25* kan det begærende land kræve, at det anmodede land behandler indholdet af en anmodning fortroligt. Hvis det anmodede land ikke kan imødekomme en anmodning om fortrolighed, skal det omgående underrette det begærende land herom.

Artikel 26 vedrører beskyttelse af personoplysninger, og har navnlig til formål at fastsætte regler for anvendelse af personoplysninger, der videregives i henhold til 1959-konventionen og de tilhørende protokoller.

Bestemmelsen vil indebære, at personoplysninger må anvendes af det modtagende land i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning, der er omfattet af anvendelsesområdet for 1959-konventionen og tilhørende protokoller. Endvidere må sådanne oplysninger anvendes i forbindelse med andre retssager og administrative procedurer, som hænger direkte sammen med retsforfølgningen, f.eks. erstatningssager. Endelig må personoplysninger anvendes til at forhindre en umiddelbar og alvorlig fare for den offentlige sikkerhed samt – efter forudgående samtykke fra det videregivende land – til ethvert andet formål.